

Nølende pressetopper

■ MEDIER

To sentrale stillinger i norsk presse blir ledige til sommeren. – Det er betydelige personer som skal etterfølges, sier Dagbladets John Olav Egeland.

KARL-R. STRØMMEN
OSLO

Generalsekretær Per Edgar Kokkvold i Norsk Presseforbund og generalsekretær Nils Øy i Norsk Redaktørforening slutter begge samtidig etter mange år i sine stillinger til sommeren.

Ett av flere navn som nevnes som aktuell arvtager er sjefredaktør Hilde Haugsgjerd (60) i Aftenposten.

– Er dette noe som frister deg? – Så langt har jeg ikke hatt tid til å tenke tanken. Men jeg tror ikke jeg ønsker å gå i gang med en slik type stilling og arbeidsform, sier Haugsgjerd, som nettopp har avsluttet en vanskelig sluttpakkerunde i Aftenposten.

Hilde Haugsgjerd har en lang og bred praksis fra norsk presse. Hun begynte som journalist i Vårt Land før hun kom til Dagbladet, der hun var i mange år. Haugsgjerd var sjefredaktør i Dagsavisen før hun begynte i Aftenposten.

Deadline

En annen aktuell kandidat er hennes kollega, politisk redaktør Harald Stanghelle (57) i Aftenposten. Han har også en fortid i både Dagsavisen og Dagbladet, der han også var sjefredaktør.

– Det har jeg ikke peiling på. Jeg er et deadline menneske, og det er langt frem til søknadsfristen går ut, sier Stanghelle som også er styreleder og kontaktperson for stillingen i Norsk Redaktørforening.

Ankermann

Redaktør John Olav Egeland (61)

AFTEN-
POSTEN-
REDAKTØR.
Hilde
Haugsgjerd.

AFTEN-
POSTEN-
REDAKTØR.
Harald
Stanghelle.

DAGBLAD-
REDAKTØR.
John Olav
Egeland.

er også et navn som nevnes i forbindelse med begge generalsekretær-stillingene. Han har vært nesten 40 år sammenhengende i Dagbladet, hvor han også var sjefredaktør på midten av 2000-tallet.

– Jeg ser at mitt navn er nevnt i denne forbindelsen. Men jeg har ikke reflektert over dette i det hele tatt. Det er betydelige personer som skal etterfølges. Jeg er nok særlig opptatt av hvem som følger Per Edgar Kokkvold. Han har vært en ankermann i norsk presse. Jeg ønsker en videreføring av den formen som Kokkvold har gjort denne stillingen i Norsk Presseforbund til, sier Egeland.

Redaktørforeningen har en assisterende generalsekretær, Arne Jensen.

– Etter alle solemerker kommer jeg til å søke på stillingen i Redaktørforeningen, og så kommer jeg nok ikke til å søke jobben i Presseforbundet, sier Jensen til fagbladet Journalisten.

karl.r.strommen@dn.no

DAGENS NÆRINGS LIV SØKER NYHETS JOURNALIST

Dagens Næringsliv søker etter en nyhetsjournalist i fast stilling. DN er på jakt etter en journalist med erfaring og dokumentert evne til å grave frem egne nyheter. Vedkommende må både kunne jobbe selvstendig og i team. God forståelse av økonomiske sammenhenger og sterk interesse for økonomisk journalistikk er viktig for en medarbeider i Dagens Næringsliv.

Journalisten som ansettes vil inngå i nyhetsredaksjonen i DN. Hvilken avdeling vedkommende vil jobbe i vil avhenge av kvalifikasjoner, interesse og avisens behov.

Kvinner oppfordres til å søke.

Spørsmål om stillingen kan rettes til nyhetssjefene Tor Magne Nondal eller Magne Støredal (24 10 14 30) eller redaksjonssjef Terje Erikstad (932 56 364).

Søknader sendes til inger.birkevold@dn.no innen 31. januar.

Dagens Næringsliv

Postboks 1182 Sentrum, 0107 Oslo
Telefon: 22 00 10 00

Dagens Næringsliv er Norges ledende næringslivsavis. Avisen har et opplag på 82.595 og 263.000 lesere daglig. Dagens Næringsliv er et selskap i konsernet NHST Media Group.

Å bli en stemme

■ ■ ■ 200 år etter at Camilla Collett ble født er det på tide å få slutt på at hun bare forbindes med en ulykkelig kjærlighetshistorie. La oss isteden feire hennes kamp for at kvinners følelser og erfaringer skal bli møtt med respekt.

KULTUR TORIL MOI

På onsdag er det 200 år siden Camilla Collett ble født. Dagen skal feires med en konferanse på Nasjonalbiblioteket. Konferansen heter «Å bli en stemme». (Jeg skal selv være deltager, for ordens skyld.) Den kommer til å bli en begivenhet, for her knuses den gamle myten om Camilla Collett fullstendig.

I norsk bevissthet finnes det nemlig fremdeles en myte om Camilla Collett. Første kapittel heter «Romeo og Julie», og handler om søsteren til Henrik Wergeland, den blendende vakre unggiken Camilla Wergeland, som forelsker seg i den unge dikteren Johan Sebastian Welhaven.

Uheldigvis var Welhaven Henrik Wergelands største fiende, og dermed kunne Camilla aldri få sin Johan Sebastian.

Andre kapittel heter «Digterinden». Det fokuserer på forti-åringen, enken som sitter alene og sorgtung i Christiania og skriver på «Amtmannens Døtre», romanen hun selv kalte «et Skrig, mit Livs længe tilbageholdte». Romanen, som kom ut i 1854 og 1855, handler om den yngste av amtmannens døtre, Sophie Ramm, og hennes ulykkelige kjærlighet til huslæreren Georg Cold.

Myten har ingenting å si om de siste forti årene av Camilla Colletts liv (hun døde i 1895, 82 år gammel). For her gjør den Camilla til en gammel selv-opptatt dame som reiser Europa rundt med et skrin fylt av sin ungdoms kjærlighetsbrev og dagbøker. Når hun ikke sitter og myser over gamle brev, skriver hun sur sakprosa om kvinnens frigjøring. Her skruer myten av lyset. Ferdig med Camilla.

Dette er ikke noen oppmun- trende historie. Kanskje det er mytens skyld at Camilla er forsvunnet fra hundrelappen, som hun prydet fra 1977 til 1994? Som alle andre myter, har også denne et løst forhold til fakta.

For det første er det ikke klart at Welhaven var noen Romeo. Det virker i hvert fall ikke som om han var dypt forelsket i Camilla.

For det andre hopper myten galant over Camillas ekteskap med Jonas Collett. De giftet seg i 1841 og fikk fire sønner før Jonas døde av lungebetennelse i 1851, bare 38 år gammel.

For det tredje er ikke «Amtmannens Døtre» blitt stående som en selvbiografisk

■ ETTER «AMTMANNENS DØTRE». Dette bildet av Camilla Collett ble tatt i København i 1860. Foto: Nasjonalbiblioteket

utgittelse, men som Norges første borgerlige roman.

– Og for det fjerde under- vurderer myten radikalt betydningen av Camilla Colletts forfatterskap og arbeid for kvinnesaken etter «Amtmannens Døtre».

Den kommende konferansen har etter programmet å dømme

■ FOR 50 ÅR SIDEN

Med Hugh Gaitskell er en nøkkelskikkelse i britisk politikk gått bort. Det å lede et opposisjonsparti gjennom 7 år, fra nederlag til nederlag, gjennom krise etter krise, krever ikke mindre statsmannsegenskaper enn å lede en regjering. Og det er ingen overdrivelse å

si at Gaitskells politiske evner og moralske mot har vært beundret like meget av hans politiske motstandere som av hans tilhengere. I navnet er det George Brown som leder partiet inntil videre, men med sterk rivalisering fra Harold Wilson. 19. januar 1963

Camilla Collett hadde mot til å sette ord på en dagligdags erfaring: skuffelse i kjærlighet

én ting: «Amtmannens Døtre» er og blir Camilla Colletts hovedverk, en roman som Collett både kalte et bidrag til «en fædrelandsk Kvindelhjertets Historie» og et forsøk på å «indsætte følelsen i sine Rettigheder».

«Amtmannens Døtre» handler ikke om kapitalismen, klassekampen, økonomien, lovverket, eller om kvinners rett til yrkesarbeid. Den handler ikke engang om kvinners rett til utdannelse, og har ingenting å si om stemmerett. Men likevel mener jeg at den er politisk på samme måte som 1970-tallets kvinnebevegelse var politisk.

Camilla Collett hadde mot til å sette ord på en dagligdags erfaring: skuffelse i kjærlighet. Hun var villig til å vie den sin fulle oppmerksomhet og arbeide for å finne det rette språket for å uttrykke den. Og viktigst av alt: hun krevde at andre skulle respektere erfaringen hun la frem i offentlig- hetens lys. Hennes kompromissløse insistering på følelsens rettigheter skapte et rom for nye tanker om kjærlighet og ekteskap.

Kvinnebevegelsen på 1970-tallet brukte samme strategi: bevisstgjøringsgruppene hadde nettopp til formål å få kvinner til å bli oppmerksomme på sine egne erfaringer. Denne prosessen forvandlet kvinnes for- ståelse av seg selv og av sin egen rolle, ikke fordi de snakket om samfunnet, og heller ikke fordi de snakket om generelle og representative erfaringer, men fordi de var villige til å ta sine egne høyst personlige og høyst dagligdags erfaringer alvorlig, vie dem sin fulle oppmerksomhet, finne et språk

for dem, og kreve respekt for de innsiktene de kom frem til.

Det er ikke lett å gjøre dette. Når kvinner uttrykker sine egne erfaringer, er seksismens første strategi å tie dem ihjel. Den neste strategien er å fornede dem, for eksempel ved å møte dem med hånletter eller gjøre dem om til en dårlig vits.

Kvinnebevegelsens historie kan defineres som en lang kamp for å vinne respekt for kvinners erfaringer.

Den siste måneden har vi fulgt reportasjene om den unge indiske kvinnen som ble voldtatt og drept i New Delhi. Denne groteske forbrytelsen har fått mange kvinner i India til å stå frem og fortelle om sine egne erfaringer. Vi har hørt om hvordan kvinner i India opplever grov seksuell trakassering i de mest dagligdags sammenhenger: på bussen, på gaten, på arbeidsplassen.

Vil samfunnet respektere deres erfaringer? Dette er et politisk spørsmål. Men det blir ikke politisk av seg selv: om vi ikke reagerer, om vi ikke tar kvinnes ord til oss, skjer det ingenting.

Camilla Collett skrev lenge før John Stuart Mill ga ut «Om kvinnes Undertrykkelse» i 1869, der han tar han til orde for utdanning og arbeid for kvinner. Mill skrev også med innsikt om lidelsene til kvinner som var gift med brutale og hensynsløse menn. Men han skrev ikke om kvinnehjertets historie, og om følelsenes rettigheter.

Det gjorde Camilla Collett.

Toril Moi er professor i litteratur ved Duke University. www.torilmoi.com

KULTUR OG MEDIER

TORGRIM
EGGEN

SUNE
NORDGREN

TORIL
MOI

ØYVØR
DALAN VIK

ERLING
DOKK HOLM

BJØRN
GABRIELSEN

■ Epost: etterbors@dn.no Kontaktperson: Sarah Sørheim sarah.sorheim@dn.no Innlegg sendes til etterborsdebatt@dn.no

■ DN betinger seg retten til å lagre og utgi alt stoff i elektronisk form, også gjennom samarbeidspartnere, og til å forkorte innlegg.

■ Bidrag som ikke er bestilt, honoreres ikke. Hovedinnlegg/kronikk: Maks 4000 tegn (cirka 700 ord). Underinnlegg/replikker: Maks 1000 tegn (cirka 200 ord).

Dagens Næringsliv

Dagens Næringsliv
Christian Krohgs gate 16,
Postboks 1182 Sentrum,
0107 Oslo

REDAKSJONEN etter kl. 16.30

Desken: 22 00 13 30

Etterbørs: 22 00 10 05

Feature: 22 00 13 51

Finans/næringsliv: 22 00 13 64

Foto: 22 00 13 07

Livsstil: 22 00 13 73

Nyhets sjef: 24 10 14 30

Politikk/økonomi: 22 00 13 93

Utenriks: 22 00 13 65

REDAKSJONER UTENFOR OSLO

Kristiansand: 38 07 13 00

Stavanger: 51 85 81 11 / 13

Trondheim: 91 60 02 17

Tromsø: 77 66 56 65

REDAKSJONER UTENLANDS

Bangkok: +66 7622 5970

London: +44 2082419494

New York: +1 917 544 3865

TELEFAKS OSLO

Abonnement: 22 00 10 80

Administrasjon: 22 00 10 10

Annonse: 22 00 10 70

Løssalg: 22 00 10 30

REDAKSJONEN

TELEFAKS UTENLANDS

Bangkok: +66 762 34580

TELEFAKS UTENFOR OSLO

Bergen: 55 31 65 92

Kristiansand: 38 07 08 30

Stavanger: 51 85 81 10

Trondheim: 73 80 89 02

Tromsø: 77 66 56 78

Epost

annonse@dn.no

kundeservice@dn.no

redaksjonen@dn.no

www.dnavis.no

Navn: Fred
Espen Benth
Alder: 43
Stilling:
Professor,
Matematisk
Institutt, UiO

PÅ NATTBORDET

– Matematikere har alltid mer oversikt over litteratur enn litteraturfolk har over matematikk.

– Haha, det skal jeg ikke si noe om. På nattbordet har jeg vekkerklokke og bilde av min kone og datter, for jeg liker helst å lese andre steder. Toget, der har jeg min lille lesestund.

– Hva har du hatt som pendler-selskap i det siste?

– Jeg er nettopp ferdig med Siri Hustvedts debut, «Med bind for øynene». Jeg leste hennes «Sommeren uten menn» for litt siden, og den likte jeg veldig godt.

– Kvinner som leser Siri Hustvedt har alltid lest mye annet interessant. Kanskje dette gjelder på tvers av kjønnene.

– Sant å si fikk jeg ikke helt foten for «Med bind for øynene», «Sommeren uten menn» var mye bedre. Ellers sliter jeg, som så mange, med Kahnemans «Tenke, fort og langsomt».

– Fordi den er tung eller fordi den er lang?

– Først og fremst fordi den er lang. Det er mye interessant, men nå begynner jeg å forstå poengene hans, det blir en del repetisjon.

– Er det noe system på din lesing?

– Egentlig ikke. Men jeg liker romaner. Jeg leser ikke så mye krim, men en og annen biografi. Men altså mest romaner, og i det siste har jeg lest en del norske. Jeg har lest hele «Min kamp», men bare å holde den på toget har vært en slags kamp, det også. Og jeg er fan av Solstad. Jeg prøver å få med meg ting fra utenfor Norges grenser også, men der er det mer tilfeldig. Naboen min snakket så varmt om han amerikane...

– Jonathan Franzen.

– Ja, jeg hadde ikke hørt om ham engang! Men så leste jeg ham rett før det ble så mye oppstyr om ham i avisene.

– Hvordan startet lesingen?

– Det var jo de vanlige barne- bøkene, «Bestemor og de åtte ungene» og slikt. Men en gang jeg knudt influensa fant jeg Knut Faldbakkens «Uår» i mine foreldres bokhylle, det var nok da jeg oppdaget litteraturen, og så ble det Milan Kundera og slike.

– Papir eller ebok?

– Fag på data. Ellers papirbøker.

Sentralbord 22001000

Kundeservice 81511815

Annonse 22001075